

DIOSCORIDIS

Illiti per se cum aceto pappi, idem munus præstant: verum recentes epoti, strangulant. Totus caulis, si coctus in passo potui detur, stomachi dolores à bili contractos, perfanat.

Thaliætrū. Cap. XC VIII.

Thaliætron folia coriādri habet, pinguiora paulò: coliculum rutæ crassitudine, in quo folia. Quæ trita, illitu antiqua vlcera ad cicatricem perducunt. Nascitur maximè in campestribus.

Marinus muscus.

Cap. XC IX.

Marinus muscus nascitur in scopulis, testaceisq; haud procul à mari, gracilis, capillaceus, caulis expers. Præcipua ei spiffandi vis, & collectiones cohibendi, & podagras, quas refrigerare opus sit.

Phycus marinus. Cap. C.

Phyci marini generib; quoddam latum, & alterum sublongius, & rubens: tertiu candidu, nascens in Creta iuxta terram, floridu valdè, quod nulla corruptionis labe polluit. Omnia vim habet refrigeratoriam, nõ podagræ modò, sed etià inflammationib; in cataplasmatisefficaciter vtilè: veru iis vti humidiscòuenit, priusquà exarescât.

Nican-

καὶ οἱ πάσποι δὲ, καὶ αὐτοὺς καταπλαθέντες ἐν ὕδατι τὸ αὐτὸ δρῶσι· ποθέντες μὲν τοὶ νεαροὶ, πνιγμὸν ὀφείρουσιν. ὁ δὲ καυλὸς συνὺδατι ἐπιθεῖς καὶ συνὺδαίνει πνιγμὸς, σωμαχοῦ πί-
νοισι τὸν ἀπὸ χολῆς δέρας πνιγμὸν.*

Περὶ Θαλιέτρου. Κεφ. 54.

Θάλικτρον φύλλα παρὰ πλά-
σα καὶ εἰς ἔχει, λιπαρώτερον δὲ,
καὶ καυλίον πηγαίου πάχους. ἐφ'
οὗ τὰ φύλλα ἄνω καταπλα-
θέντα λεία, τὰ χροῖα τῶν ἐλ-
κῶν ἐπυλοῖ. φύεται δὲ μάλιστα
ἐν πεδίοις.

Περὶ Βρύου θαλασσίου.

Κεφ. 55.

Βρύον θαλάσσιον φύεται ἐπὶ ἰσ-
λίδων καὶ ὁσφράκων παρὰ θάλασ-
σαν, τειχῶδες ἰσχυρὸν, ἀκμυλόν,
ἱκανῶς συπικνὸν, περιωὴ πρὸς
φλεγμονὰς καὶ ποδάγρας, τὰς συ-
ψέως διορθῶν.

Περὶ φύκου θαλασσίου. 20

Κεφ. ρ.

Φύκος θαλάσσιον γίνεται, τὸ
μὲν τοὶ αὐτοὶ παλαιὸν, τὸ δὲ ἑσπέρ-
μικες καὶ φοινίσσον, τὸ δὲ λευ-
κὸν, φυομένον δὲ ἐν κρήτη πρὸς
τῇ γῇ. εὐανθεῖς ἄγαν καὶ ἄσπιλον. 25
Ψυκτικὴν ὅτι ἔχει πάντα τὴν δύ-
ναμιν, ποιοῦσαν ἐν καταπλάσ-
μασι, ποδαγρικαῖς καὶ τῶν φλεγ-
μοναῖς· δεῖ δὲ αὐτοῖς χρῆσθαι
ἐν κήκοις πρὸ τοῦ ξηρανθῆναι.
ἴκται.

γίγανθρος δὲ φησι καὶ θυμακὸν
εἶναι τὸ φοινικωῦν. ὃ ἄρ' ἐδοξάν.
ἐννοεῖ εἶναι δ' αἱ γυναικες χρω-
ται, ὅντος ἐκείνου ῥιζία. ὁ μωνύμως
δὲ καλοῦντο φύκας.

5 Περὶ Ποταμογείτονος.

Κεφ. ρθ.

Ποταμογείτων φύλλον ὅστις ὁ-
μοιον στυτλῶ, διασὺ καὶ ὀλίγον ὑ-
περῆκτον τῆς ὕδατος. Ἰσχυρὸν δὲ καὶ
σύμφει ἀντιζῶν κνημοῖς καὶ νεμο-
10 μύοις καὶ παλαιῶς ἔλκεσιν. ὡνό-
μασαι δὲ διὰ τὸ ἐν τέλει μασί καὶ
ἐν ὁδοῖς τοῖς φέεσθαι.

Περὶ Στραπώτου. Κεφ. ρθ.

Στραπώτης, ὃ ἐπὶ τῇ ὕδατι
φύομενος οἱ δὲ πύκναι σπαπ-
15 τινι καλοῦσιν. ὡνόμασαι δὲ διὰ
τὸ ἐπὶ νήχεσσι τοῖς ὕδασι καὶ χωρὶς
ῥιζίας ζῆν. φύλλον δὲ ἔχει ἀειζώου
ἴμοιον, μείζον ἰσχυρὸν, καὶ ἰσχυ-
ρὸν ἔχον δύναμιν. ἐφιστάνται δὲ ἐκ
νεφρῶν αἰμορραγίας πινόμενον.
20 τραύματα δὲ ἀφλέγματα τρεῖς
καὶ ἐρισπλάτα καὶ οἰδήματα (ὡς
ὅτι κατὰ πλάτος μόνον).

Περὶ Χιλοφύλλου σπα-
πώτου. Κεφ. ρθ.

Στραπώτης ὁ χιλοφύλλος ἐστὶ
25 θαμνίσκος μικρὸς, σπασμαδῶς
καὶ μείζων. ἔχον τὰ φύλλα ὁ-
μοία νεοπύκναι. εἰσὶ δὲ αἱ ἐμ-
φύσεις τῶν φύλλων σφόδρα βρα-
χεῖαι, ἐλασμοῦσαι. εἰσὶ δὲ μέ-
λιστα τὰ φύλλα τῇ βραχύτητι,
καὶ τῇ

Nicāder, puniceū aduersus fer-
pētes dedit. Hoc fuco quidā pu-
tant mulieres suū colorē men-
tiri, cum tamē sit radícula ciuf-
dem nominis, qua sese fucant.

Potamogeton. Cap. C I.

Potamogeton, foliū betæ si-
mile, hirsutū, paululum supere-
minens extra aquā. Refrigerat
& inspiilat; pruriginibus vtile,
& cōtra veterum vlcerum nos-
mas. Nomē ex eo inditum est,
quodd palustribus, & aquosis e-
nascatur.

Stratiotes. Cap. C II.

Stratiotes in aquis nascens,
iisdem supernatat, & sine radi-
ce uiuit: vnde cognomentum
traxit. Herba semperuiuo simi-
lis, ni maiora haberet folia: quę
refrigerant. Sanguinē qui de-
fluit à renibus, pota sistunt: vul-
nera quę inflammationem mi-
nātur, intumescere non sinunt:
ignibus sacris, & tumoribus ex
aceto illinuntur.

Stratiotes millefolium.

Cap. C III.

Stratiotes millefoliū exiguus
frutex, palmi altitudine, aut am-
plius affurgit: foliis auicularum
pennas imitantibus, breui ad-
modum dissectisq; foliorū ex-
ortu. Folia syluestre cuminum
simulant, præsertim breuitate
F iij atque

DIOSCORIDIS

atque scabritia, breviora paulo, densiore umbella, & plenior. Surculos in cacumine gerit exiguos, & capitula in modum anethi: flores paruos, candidos. Nascitur in asperis agris, præcipuè circa femitas. Eximij vsus ad vlcera vetera, recentiaque, profluentem sanguinem, & fistulas.

Verbascum. Cap. CIIII.

VERBASCUM differtias summas habet duas, hoc nigrum, illud album: in quod mas & foemina intelligitur. Foemine igitur folia sunt brasfica, pilosiora multo, & latiora, candida: caulis albus, cubitalis, aut amplior, subhirsutus: flores albi, aut subpallidi: semen nigrum: radix longa, gustu acerba, crassitudine digiti: nascitur in campestribus. Verbascum, qui mas appellatur, oblongius, albis foliis, & angustioribus, tenuiori caule. Sed nigrum prorsus albo simile effert, nisi nigriore latioreque constaret folio. Sylvestre folia fert saluix, altas virgas, & lignosas, & circa eas ramulos quales marrubium: flores luteos, auri æmulos. Sunt & phlomydes duæ, hir-

και τῇ τραχύτητι κυμίνω ἀγρίω. καὶ ἐπὶ βραχυτέρεα, καὶ τὸ σκιάδιον δὲ πυκνότερον τοῦτου καὶ ἀδρότερον. ἔχει γὰρ ἐπὶ ἄκρου καρφία μικρά, ἐφ' ὧν τὰ σκιάδια ἐστὶν ἀνήθου τριόπτην· αὐτὴν μικρά, λευκά. φύει δὲ ἐν ἀγροῖς ὑποστράγγισι καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς μάστιγι. ἐστὶ δὲ αὐτῇ ἡ βοτάνη σφόδρα ἀγασθὰ πρὸς αἰμορροΐαν καὶ ἕλκη πηλαία, καὶ πρὸς ὅσα καὶ σύειρηται.

Περὶ Φλόμου. Κεφ. ς. δ'. 10

Φλόμος ἢ μὲν αἰσώτατος διαφέρει αὐτὴ διττῇ, ἢ μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὴ λευκὴ, ἢ δὲ, μὴ αἰσώτα, ἢ λευκὴς ἢ μὲν, θήλειος, ἢ δὲ, ἀρρεν. τῆς μὲν οὖν θηλείας τὰ φύλλα παραπλησιότατα κράμβη, δασύτερα δὲ πηλῶ 19 καὶ πλατύτερα καὶ λευκά· χαμηλὸς πηγχεῖος καὶ μελίων, λευκὸς, ὑπόδαυσος· αὐτὴν λευκὴν ἢ ὑπόχρᾳ σπέρμα μὴ ἀνρίζα ἢ μακρά, στυφνὴ, πάχος ἔχουσα δακτύλου φύει δὲ ἐν πεδίοις. Ἡ δὲ ἀρρεν καλεμεμένη, 20 λευκόφυλλος, ὑπομήκης ἢ καὶ στυφνότερα τοῖς φύλλοις, καὶ τῶν χαμηλῶν ἢ λεπιοτέρη. Ἡ δὲ μὴ αἰσώτα ἢ λευκαῖς καὶ παύται, πλατυφυλλοῖς, ῥα μὲν τοῖς καὶ μὴ ἀντέρη τοῖς φύλλοις ὑπερέχει. Γίνεται καὶ ἡ λεῖομυδὸς 25 ἀγρία, ῥα βλάσκει ὑψιλάς φέρουσα καὶ δυνάμει δέξ, φύλλα θηλειοσφάκη ὁμοία· ἔχει δὲ κλήνας παρὰ τὰς ῥαβδούς ὡς πρὸς πρὸς σπον. αὐτὸς μὴ λευκὸν, χρυσοῦ δέξ, ἐστὶ δὲ καὶ φλομίδες διπλάσι, δα-

hir-

- διπλάσι, δασέα, ἀειφυεῖς τῇ γῇ, σπογγύλα ἔχουσαι τὰ φύλλα. Καί τείπει φλόγῃς ἢ χαλουμένη λυχνίτις, ὑπὸ δὲ πινῶν θρυαλλίς, δασέα γ' ἢ δ', ἢ καὶ πλείονα, ἔχουσαι παχέα, λιπαρά, δασέα, εἰς ἐκλύχια χερσὶ μὲν. τῶν μὲν περὶ τῶν δύο, ῥίζα συπτικὴ ὅθεν διαρροῖς τοῦ σώματος, ὅσον ἀσφάλκος συν οἶνω ἀφελίμως ἐν ποτῷ δίδεται. τὸ δὲ ἀφελίμα αὐτῆς ῥήγματος καὶ πύσματος καὶ θλάσματος καὶ βουβι παλαιῆς ἀρήγει. ὁδονταλγίας τε ἀφαινεῖ διακλυζόμενον. ἢ δὲ χερσὶ τοῦ σώματος τὰ αὐτῆς, πείρας βιάσθαι, καὶ ὅπου αὐτῆς σπλάγας συνάγει. τὰ δὲ φύλλα ἐκθεῖται ἐν ὕδατι, πρὸς οἰδήματα καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καταπλάσσεται, καὶ περὶ σπασμὸν ἔλκεν συν μέλιτι ἢ οἶνῳ συν ὀξείᾳ δὲ τρεῦματα διεσπύει, καὶ σκορπιόπληκτοις βουβεί. τὰ δὲ τῆς ἀρείας φύλλα * πυρεχούτων ὅτι καταπλάσματα. τὰ δὲ τῆς θηλείας φύλλα φασὶ μετὰ σύκων ξηρῶν συνπιεσθῆναι, ἀσπῆτα αὐτὰ διαφυλάττειν.
- Περὶ Αἰθιοπίδος. Κεφ. εἰς.
- 25 Αἰθιοπίς, καὶ αὐτὴ παχέπληστα φλόγῃ ἔχει τὰ φύλλα, δασέα δὲ λίαν καὶ πυκνά, κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης· κυμλὸν τετράγωνον, παχύ, καὶ τραχύ, ἐνικατα μελιτάνει ἢ ἀρκτίῳ, μαχα-

hirsutæ, rotundis foliis, humiles. Tertia lychnitis appellatur, ab aliis autē thryallis, foliis ternis, aut quaternis, vel paulò pluribus, hirsutis, crassis, pinguib' usq: apta ad lucernarū lumina. Radix priorum duarum astringit: quare quod magnitudine ludicrū talum æquet, in alui profluuiο, cōueniēter ex vino datur. Decoctum ruptis, cōuulsis, fractis, antiquæ tussi, auxiliatur. Dentium dolorem collutione mitigat. Verbasum cui flos aureus, capillos tingit, & quocunque abiiciatur, blattas in se contrahit. Cocta in aqua folia, aduersus tumores, inflammationes oculorum, syderata vlcera, ex vino & melle illinuntur: cum aceto quoque vulneribus medentur: contra scorpionum ictus, sunt auxilio. Syluestris folia ambustis igni, sunt cataplasmata. Aiunt in foliis eius, quam foeminam dicimus, aridos ficus omnino non putrescere.

Aethiopis. Cap. CV.

Aethiopis folia habet verbasco similia, perquam hirsuta, densaque, in orbem circa radicem imam redacta: caulem quadrangulum, crassum ac scabrum, simile apiastro, aut arctio,

F iiij multis

DIOSCORIDIS

multis concavum alis: semē e-
rui magnitudine, geminum, in
vno conceptaculo: radices ab
eodem cespite numerosas, lon-
gas, plenas, glutinosas gustu,
quæ sicca nigrescunt duran-
tūq; vt cornua possint videri:
plurima nascitur in Ida monte
Throadis, & in Messenia. Aux-
liatur purulentis excreationi-
bus, ischiadicis, pleuriticis, ar-
teriae scabritiis, decocta radix,
& pota: quin & cum melle, ec-
legmatis vicem prabet.

Arction. Cap. CVI.

Arction, aliqui potius ar-
cturon vocant, similis est ver-
basco foliis, nisi quodd hirsu-
tiora, & rotundiora sunt: cau-
le longo, molli: semine cumini,
paruo: radice tenera, alba, dul-
cique. Decocta cum semine ra-
dix in vino, dentium dolorem
mulcet, si contineatur ore de-
coctum: ambusta pernionēsq;
fouentur eodem: bibitur ad-
uersus coxedicum dolores, &
stranguriam, è vino.

Arction, siue Personata.

Cap. CVII.

Personata folia habet cu-
curbitæ, maiora & hirsutiora,
nigriora & crassiora: caulem
albicantem, quanquam & in-
terdū vidua caule reperitur:
radice

μαγάλας ἀνέντα πλάγας· καρ-
πὸν δὲ σφεὶ μέγεθος ὀρέθου συν-
δύο ἐν ἐνὶ ἀγρίῳ· ῥίζας ὑπὸ τοῦ
αὐτοῦ, τυθυρόος πολλὰς, μακράς·
παρείας, γλυκοῦν, κολλώδεις· γί-
νονται δὲ ζυρανόων, καὶ μέλας, καὶ
καὶ σκληραὶ, κίερα σπινθιόεντα· πλεί-
στη δὲ γινώσκται κατὰ τὴν μεσο-
νίαν καὶ τὴν Ἰδίαν. Ταύτης ἡ ῥί-
ζα ἐξοικνύει καὶ πικροῦν βου-
δὲ ἰσχυρὰ, πλεονέπει, αἵμα-
τος πῦσι, καὶ ἀρτηρίας τεταρ- 10
τηπ' ἀμειβανέται δὲ μετὰ μέλι-
τος ἀντὶ ἐκλεγκτοῦ.

Περὶ Ἀρκτίου. Κεφ. ρς'.

Ἀρκτικαὶ οἱ δὲ ἄρκτουρον, ὁλό-
μοι καὶ αὐτὴ ἔχει ἰσχυρὰ τὰ φύλ-
λα, διαπύρεα δὲ καὶ σπυγγώ- 15
τερα· ῥίζαν ἀπαλὴν, γλυκεῖαν,
λευκλή· χαλὸν δὲ μαλακόν,
μακρόν· καρπὸν δὲ κυκλῶν μικρῶ
ὅμοιον. Ταύτης ἡ ῥίζα διώεται
καὶ ὁ καρπὸς ἀφ' ἡδυνάτων ἐν οἴ-
νῳ, ὁδονταλγίας διακεκοῦντο· 20
περὶ τὴν, καὶ πνευματικῶν καὶ
χρόνης ὅτι κατὰ τὴν πνεύ-
ται δὲ καὶ σφεὶ ἰσχυρὰ καὶ δι-
σσεύει ἐν οἴνῳ.

Περὶ Ἀρκτίου. Κεφ. ρζ'.

Ἀρκτίον, οἱ δὲ, περὶ σωπιδίου, οἱ δὲ, 25
προσώπων καλῶσι, φύλλα ἔχει ὅ-
μοια τοῖς ἄλλοις, μακρὰ, μέγιστα
καὶ τοῖς καὶ σκληρὰ· τετραὶ καὶ μελάν-
τερα καὶ διαπύρεα· χαλὸν ὑπόλευ-
κον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄχρωτον ἢ πύρεα·
ῥίζα

ρίζα μεγάλη καὶ λευκή ἐνδοθεν,
ἐξωθεν δὲ μέλανα. Ἡ περ βον-
δεῖσα ἄ. πηλῶδος μετὰ τροβί-
λων, αἰμοπτοῖκοις, ἐμπνικοῖς,
παυέιν καὶ τὰ ἐν τῶν λυγισμῶν
5 πρὸς τὰ ἄρθρα δὲ γήμαται κα-
ταπλασσομένη λεία, καὶ τὰ φύλλα
δὲ ἀφελίμως ἐπὶ τῶν παλαιῶν
ἐλκῶν καταπλάττεται.

Πρὶ Πετασίτης. Κεφ. ρή.

Πετασίτης μέγας ὅστις μεί-
10 ζων πῆχυν, δακτύλου μεγάλου
πάρους, ἐφ' οὗ φύλλον πετασῶδες
μέγα, περὶ στέμνον ὡς περ μύ-
κης πικρὸν πρὸς τὰ χακοῦν καὶ
φαρμακινὸν ἔλκεν λείον κατὰ
πλευρὰς τοῦ μῦκον.

15 Πρὶ Ἐπιπακτίδος. Κεφ. ρθ'.

Ἐπιπακτίς, οἱ δὲ ἑλεβορίων, θα-
μνίσκος μικρὸς, ἡ γὰρ φυλλά-
ρια ἔχων. πρὸς τὰ θανάσιμα δὲ
πίνε, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἡπατί παύει.

Πρὶ Καπνός. Κεφ. ρι.

20 Καπνός βοτανίον ὅστις θαμνός-
δὲς, κορίνιοις, πρυφερὸν πά-
νυ· τὰ δὲ φύλλα λευκότερα καὶ
τεφροδὴ πολλά παρὰ χροῖαν ἄν-
θος πορφύρεον. τὸ τε ὁ χυλὸς δρι-
μύς, ὀξύδερκός, σακρῶν ἀγώ-
25 γός· ὅθεν καὶ τὸννομα εἰληκσε.
δύναται δὲ καὶ τὰ ἐν τῶν βλε-
φάρων διπλῶς τελεῖται σὺν κόμ-
μει καταχρίσεις μὴ ἔαν φέδω-
βρωδεῖται δὲ ἢ πῶς, οὐρα ἄγει
χολώει.

Πρὶ

radice grandi, intus candida,
foris nigra. Hæc drachmæ v-
nius pondere pota, cum pi-
neis nucibus, purulenta & cru-
enta extulsientibus auxiliatur:
trita dolores à contorfioni-
bus artuum contractos, illitu
fedat. Folia vtiliter antiquis vl-
ceribus illinuntur.

Petasites. Cap. CVIII.

Petasites pediculus cubito ma-
ior, crassitudine pollicis, à quo
prægrande folium, galeri mo-
do amplum, ceu fungus depê-
det. Contra phagedænas, & vl-
cera quæ cacoëthe vocant, ef-
ficaciter illinuntur.

Epipactis. Cap. CIX.

Epipactis ab aliis hellebori-
ne, parua herba, exiguis foliis.
Iocineris vitii vtilis, & contra
venena pota.

Capnos, seu fumaria. Ca. CX.

Fumaria fruticosa herbula
est, prætenera, coriandri simi-
lis: foliis candidioribus, vndi-
que numerosis, cineracei co-
loris: flore purpureo. Huius
succus claritatem facit oculis,
delachrymationemque: vnde
nomen traxit. Illitus cū gum-
mi, euulsas palpebras rena-
sci prohibet. Commā-
ducata herba bilio-
sam vrinam trahit.

Lotus

DIOSCORIDIS

Lotus vrbana. Cap. CXI.

Lotum vrbanam alij trifoliū vocāt: nascitur in hortis Extra-
ctus succus, addito melle, ocu-
lorum argema, nubeculas, cæ-
terásque caligines discutit.

Syluestris lotus. Cap. CXII.

Syluestris lotus, quam trifo-
lium minus appellant, pluri-
mum in Libya gignitur, caule
bicubitali, & sæpe maiore, alis
multis: foliis trifolij praten-
sis: semine fœnigræci, multò mi-
nore, gustu medicato. Vim cal-
faciendi, & leniter adstringen-
di obtinet: vitia cutis in facie,
maculæque, cum melle per-
uncta expurgat: trita per sese
aut cum malux semine, in
vino aut passo bibitur a-
ptissimè contra do-
lores, qui vesicam
malè habent.

Cytisus. Cap. CXIII.

CYTISVS, frutex est al-
bus in totum, vt rhamnus, ra-
mos spargens cubitales, sæpe
maiores, in quibus folia fœ-
nigræci, aut loti trifolia, mi-
nora, dorso medio promi-
nente. Ea digitis trita erucam
olent, gustatæque cicer re-
cens sapiunt. Folia refrigerant:
tumores inter initia discutit,
si cum pane trita illinantur.

Decoctū

Πρὶ Λωτῷ ἡμέρη. Κεφ. ριζ.
Λωτὸς ἡμέρος, οἱ δὲ τριφυλλοῦ
φύεῖ ἐν παραδείσοις. ὁς χυλιδεῖς
καὶ μυρεῖς μέλιτι, ἄρχημα καὶ νεφέ-
λια καὶ λευκώματα καὶ τὰ ὀπισκο-
ποῦντα τῷ κόραις ἀποκαταλείπει.

Πρὶ Λωτῷ ἄρχημα. Κεφ. ριβ.
Λωτὸς ἄρχημα, οἱ δὲ λίθου κα-
λῶσι, φύεῖ ἢ πλείους ἐν λίθῳ,
καυλὸν φέρων δίσπηχον καὶ μέ-
ζονα, μαλακὰς ἔχοντα. πολλὰς
φύλλα ὅμοια λωτῷ τριφυλλῷ, 10
τῷ ἐν χορτοκοπέοις θυνωιδῶ·
σπέρμα εἰκὸς πηλιδι, μικρότε-
ρον δὲ πολλῶν φαρμάκων ἐν τῇ
γαύσει. Διωαμὴν δὲ ἔχει θερμὰν-
τικὴν, ἡπίως συπτικὴν. ἀποκαταρ-
τικὴν σπλῆων τῷ ὀπὶ τῷ περσώων 15
καὶ ἐφελιδῶν σὺν μέλιτι καταχρῆ-
σθαι. πνέοντος δὲ κατὰ εὐπνί-
αν καὶ κατὰ μὲν μαλακὰς σπέρμα-
τος σὺν οἶνῳ ἢ γλυκεῖ, τοῖς πε-
κῶσιν ἀλγύμασι βουδεῖ.

Πρὶ κυτίσῳ. Κεφ. ριγ. 20
Κύτιος θάμνος ἐστὶ λευκὸς ὅλος
ὡς ῥάμνος, καλὰ δὲ ἀνιέει πηχυ-
αῖος καὶ μεζονας, περὶ δὲ τὰ φύλ-
λα ὅμοια ἡλιδι, ἢ λωτῷ βιφυλλῷ
μικρότερον καὶ ἔχει ῥάχιν ἔχοντα με-
ζονα. ἐν τῷ διαβίῃναι τοῖς δα 25
κίλκωσι ὅσον αὐτὸν ἐν τῇ
γαύσει ὅμοια ἐρεβίνθοις χλωροῖς.
Διωαμὴν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ἡλικ-
κὴν διὰ φορικὴν τῷ ἀργῷ οἶδν-
μάτων σὺν ἄρρω κατὰ ἀπκα-
τεῖντα.

δένεται, κινεῖ δὲ καὶ τὸ ἀφ' ἧς
μα αὐτῶν πινόμενον. ἔνιοι δὲ φυ-
τεύουσιν αὐτὸν παρὰ τοῖς σιμύε-
σιν ὡς ἐπακτικὸν τῶν μελισσῶν.

Πρὶ Λωτὸς αἰγυπτία. Κεφ. ριθ'.

- 5 Λωτὸς, ὃ ἐν αἰγυπτίῳ ἡγνώμε-
νος ἐν τῷ ὕδατι τῶν ἐπιπλασθέν-
των πεδίων χαμλός ἐστὶ τῷ τῷ
κυάμῳ ἐμφθής· ἔχει ἄνθος μι-
κρόν, λευκόν, ἐοικὸς κρίνου, ὃ φασὶ
κτ' αὐτὸς ἀνατολὰς ἢ ἡλίου ἀπ' αὐ-
10 τῶν, διωκόντος δὲ μύθη καὶ ὅλην
τὴν καὶ δὴν κρύπτει ἐν τῷ ὕδα-
τι, πάλιν τὲ πρὸς τὴν ἀνατολήν
τῆς ἡλίου· ὡς κρύπτειν. ἔοικα δὲ ἢ καὶ
δία μύθη καὶ μύθη· ἐν ἡ κατὰ
ὡς καὶ χροῖ, ὃν ἐξέειπεν οἱ ἐν
15 αἰγυπτίῳ, βόλυσαν εἰς ἀρτοποιίαν.
ρίζαν δὲ ἔχει ὁμοίαν μύθη κυά-
μῳ, ἢ πρὸς αὐτὸν ἐδίδετο δὲ
τε καὶ ἐφθύν. ἀνατολὰς δὲ ἐ-
σα τῇ ποιότητι πενόμενος.

Πρὶ Μυριόφυλλον. Κεφ. ριθ'.

- 20 Μυριόφυλλον χαμλίσκος ἐστὶ μο-
νοφυλὸς, τρυφερός, μονόριζος· ὡς
ὁ φύλλα πολλὰ, λεῖα, μαρμαίρει
ὁμοίαν ὡς ὁ νόμας, ὃ καὶ
λός ἐστιν ὑποκίρρος, * διαποικί-
λος, ὡς ἐπὶ τῆς διακρίσεως
25 γινώσκει· φύεται ἐν ἐλώδεσι τόποις.
τὸ το πρὸς ἀφλέγματα τὰ νεό-
τατα τῶν ἐλῶν συνῶζει χλω-
ρὸν τε καὶ ξηρὸν κατὰ τὴν αἰσθη-
σιν· ποτίζεται δὲ καὶ πρὸς πῶ-
ματα συνὺδατι καὶ ἁλόν.

Πρὶ

Decoctum potu vrinam ciet.
Nonnulli, quod apes adiciat,
prope aluearia ferunt.

Lotus Ægyptia.

Cap. CXIII.

EST & in Ægypto lotus,
quæ in campis flumine inun-
datis provenit, caule fabæ flo-
re paruo, candido, lilio simi-
li, quem tradunt occidente so-
le comprimi occludique, ad
ortum autem aperiri: addunt-
que, caput ipsum vespera a-
quis condi, & ad exortum so-
lis emergere. Caput quale pa-
paueris, maximū: & intus gra-
na ceu milij, quæ Ægyptij exic-
cant, & in panes cogunt. Radi-
cem lotos hæc habet, mali co-
tonei similitudine, quæ cruda
coctaq; mādatur: decoctaque
lutei oīi qualitatem exhibet.

Millefoliū. Cap. CXV.

Myriophyllum, siue millefo-
liū, caulis est tener, singularis,
vnica nixus radice: plurimis fo-
liis, læuib; foeniculo similib;
vnde nomē accepit. Caulis fla-
uescit varius, ac veluti ex indu-
stria delimatus: nascitur in pā-
lustribus. Vulnera recentia ab
inflammatione vindicat, si vel
viride, vel siccū ex aceto, obli-
natur: præcipitatis in potu cum
aqua & sale datur.

Myrrhis.

DIOSCORIDIS

Myrrhis. Cap. CXVI.

Myrrhis, simillima est cicuta, caule foliisque: radix ei oblonga, mollis, rotunda, odorata, cibo non insuavis. Quæ pota in vino, phalangiorum moribus auxiliatur: cit menstrua, & partus secundos, purgâtque à puerperio foeminas: subuenit & phthificis cocta in forbitione. Aiunt quoq; eâdem bis die tervè potam ex vino, in pestilètia salutarè esse, & ne morbi cõtagia sentiantur obstare.

Myagrum. Cap. CXVII.

Myagron, aliqui melampyron vocant, herba est furculacea, foliis rubia, pallidis, tripedanea: semen oleosum, foenogracio simile. Quod contusum igni torrent, perunctisq; virgis ad lucernarum lumina vtuntur hoc pingui, scabritias corporis leuigari, atque expoliri constat.

Onagra. Cap. CXVIII.

ONAGRA, siue onothera, aut onuris, frutex est arboris instar, prægrandis, amygdalino folio, sed latiore, lilio non dissimili: flore rosaceo, magno: radice candida, longa: cum ficcata est, vinum olente: nascitur in montibus, Aqua in qua radix maduerit, in potu

Πρὶ Μύρριδος. Κεφ. ρις'.

Μύρρις, οἱ δὲ μύρραν καλεῖσιν, τῷ χαμηλῷ καὶ τοῖς φύλλοις ἔοικε κωνεῖω· ῥίζαν δὲ ἔχει ὀπμήκη, ἀπαλὴν, σπειρεψή, εὐώδη, ἢ δέϊαν βρωδύου. Ἡ τις πινομένη σὺν οἴνῳ φαλαγγισθῆναι βοῦνται· καὶ ταῖς δὲ ἐμύλωσιν, καὶ λοχίαν· καὶ δεψιδεῖσιν δ' ἐν ροφήμασιν, ὁφελίμως φθισικοῖς δίδωται. ἰσορροῦσι δὲ ἐνίοι πινομένης αὐτῆς δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας σὺν οἴνῳ ἐν λοιμικίᾳ καὶ ἀστέσει, βοῦν δέϊν περὶ τὸ ἀνόσως διακινῆναι.

Πρὶ Μυάγρου. Κεφ. ριζ'.

* Μυάγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πῶς φρυγανώδους διπλῆς φύλλα ἔχοντα ἐμπερῇ τοῖς τῷ ἐρυθροδάκτυλῳ, ὡς ῥα· σπέρμα βαρύνει· ἔοικος λιπαρὴν· ὡς ῥα· ὡν, κοπιόντες αὐτὸ πεπωμένον, καὶ σπειραλάποινες ῥάβδους, καὶ ἀντὶ λύχνου ῥεώμενοι. δοκεῖ δὲ ἐξ αὐτῶν λίπος ὁμαλίζεν καὶ λεαίνειν τὰς τῷ σώματος τραχύτητας.

Πρὶ Ονάγρας. Κεφ. ριθ'.

Ονάγρα, οἱ δὲ ὀνοθνήραν, οἱ δὲ ὄνηρην, δάμνος ὅτι δειροδόδους, εὐμεγέθους, φύλλα ἔχον ἀμυδαλῆ παρὰ πλάτῃ· γλυκύριαν δὲ καὶ ἐμπερῇ τοῖς ῥα· κρήνην ῥοδόδον, μετὰ ῥα· ῥίζαν δὲ λευκὴν, μικράν, ἢ τις ξηραῖ δέεται, οἶνον ὀσμὴν ἀποδίδωσι. φύλλον δὲ ὁρεφνοῖς τοῖσι. Διῶα μιν δὲ ἔχει τὸ ἀπὸ βρέμας τὸ ῥιζὸς ὑποδ

ὑπὸ τῶν ἀγρίων ζώων πινύμενον,
ἢ μερῶν αὐτῶν καταπλαθεῖσα
δὲ περὶ τοῦ τὰ θηριώδη ἔλκεα.

Πρὶ Κίρσιου. Κεφ. εἰς.

Κίρσιον χαυλὸς ὅστις ἀπαλός,
ὅς διπλοῦς, τείγωνος, τὰ κατώ-
θεν φύλλα δειὰ ῥοδιδένῳ ἔχοντα.
ταὶ ῥωνίαις ἀκακιδάδεως ἐκ δια-
σημάτων μαλακῆς. τὰ δὲ φύλλα
βυγλώσσω, ἐμφερῆ, δασέα μετεί-
ως καὶ μακρότερα, ὑπόλευκα,
10 ἀκακιδάδῃ τοῖς πτέρεσσιν. τὸ δὲ
ἀνωτάτω τῷ χαυλοῦ περιφερές,
δασὺ καὶ ὑπὸ αὐτῷ κεφάλια ἀκρο-
πύρρυν, ἐκ πασπύμενα. ταύ-
της τιμὴ εἶχαν ἄνδρες ἀναρχά-
φει ὑπὸ τὸν ἀγριώτην τόπον ἀ-
15 γαδόμενον, πυνέειν κισσὸν πόντος.

Πρὶ Ἀστέρος ἀπικῆς.

Κεφ. εἰς.

Ἀστὴρ ἀπικὸς ῥαβδίων ἑυκῶδες,
ἢ ὑπὸ ἀκρὺ ἔχον ἀνδρὸς πορφυρῶν,
ἢ μύκινον, ὅσπερ ἀνθεμίδος κε-
20 φάλιον περιχθές· ἔχει δὲ φύλλα
εἰς ἀστέρι ὅμοια. τὰ δὲ περὶ τὸν
χαυλὸν φύλλα ὑπομήκη καὶ δα-
σέα. ὠφελὲς δὲ στόμαχον ἐκ πυ-
ρεθμῶν καταπλακασόμενον, καὶ
ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καὶ βλεφ-
25 ρας, καὶ τὰς περὶ τοὺς ἰδρας.
φασὶ δὲ καὶ τὸ πορφυρίζον τῷ ἄν-
δρσι μεθ' ὕδατος πυνέειν, συναγ-
χνοῖς βουθέειν καὶ ἐπιπύλαις πυνέ-
ειν. ἀρμύζει δὲ καὶ κατακασπόμενον
ὑγρὸν περὶ βλεφάρων φλεγμονὰς.
ἐπεὶ

in potu data, feras mitigat, &
cicures facit: illitu quoque te-
tra ulcera mulcet.

Cirsium. Cap. CXIX.

Cirsium, caulis est tener, duo-
rum cubitorum, triángulo simi-
lis: ab imo foliola, rosæ spe-
ciem referentia: anguli spinosi,
per intervalla molles: folia
buglossio similia, maiora, subcā-
dida, modicè hirsuta, partibus
extremis aculeata: cacumen
caulis orbiculatum, hispidum,
in quo capitulo in summo pur-
purea, quæ solutur in lanugine-
nes. Radicē huius loco laborā-
ti adalligatā, dolores varicum
sedare Andreas scripsit.

After Atticus, seu ingui-
nalis. Cap. CXX.

After Atticus cauliculus ligno-
sus, florem in cacumine habes
purpureū, luteūve, per ambi-
tū, anthemidis capituli modo
diuisum, foliolis stellæ modo ra-
diatis: quæ autē caulē circūdāt
folia oblonga sunt ac hirsuta,
Feruenti stomacho, oculorum
inflammationibus, pœciduæ sedi,
ac inguinibus illitu auxiliatur.
Tradunt purpureum florem, si
ex aqua bibat, anginis, & pue-
ris comitale malum sentiēti-
bus opitulari. Inguinū inflāma-
tioni recentē illinire cōuenit.
Si aridus

DIOSCORIDIS

Si aridus flos sinistra dolentis manu decerpatur, & inguinib⁹ adligetur, dolore liberat.

Ifopyrum. Cap. CXXI.

ISOPYRON, aliqui phasiolon ob similitudinem vocant, quoniam foliū quod est aniso simile in pampinos torquetur: capitula sunt in summo caule, tenuia, plena feminis, melanthij gustum imitantis. Contra tulsim, & cetera pectoris vitia, semen ex aqua mulsa bibitur: hepaticis, & sanguinem excreantibus vtile.

Viola purpurea.

Cap. CXXII.

VIOLA purpurea folium habet hedera minus, tenuius ac nigrius, nec multò dissimile: cauliculus à radice medius prodit, in quo flosculus, suavisimè olens, purpureus: opacis & asperis nascitur. Refrigerandi naturam habet. Folia per se, & ex polenta illinuntur aptissimè stomacho inflamationibus, sedique pro-

cidenti.

Cacalia. Cap. CXXIII.

CACALIA, quæ leontice vocatur, folia fert magna, alba, è quibus medius caulis emicat,

ξηρὸν ὃ ἀναμειβέν τῇ ἀριστερᾷ χεὶρὶ τὸ δὲ ῥιζώματος, καὶ σπασθέντι τῷ βέλῳ, ἀπαλλάσσει τὸ δόνημα.

Πρὶς ἰσόπυρον. Κεφ. ρκα.

ἰσόπυρον, οἱ δὲ φασίονον καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἰοικέναι φασόλω, τῷ 5 κατ' ἄκρον τὸ πέταλον ἔλικα φέρειν· ἐπὶ δὲ κεφαλῇ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ χαμηλοῦ, λεπτὰ, σπέρματιων πολὺς, παραπλησίον μελανθίου πλὴν γένειον. τὸ δὲ φύλλον ἀνίστηται τὸ σπέρμα πρὸς ἄνω 10 μελινράτω, τὸς σπλὸν δὲ ῥιζῶματος καὶ βῆχας ὠφελεῖ· αἵματι τοῖς τε καὶ ἡπατικοῖς ἀρμύζει.

Πρὶς ἰου. Κεφ. ρκβ.

ἰον· φύλλον ἔχει μικρότερον κατὰ καὶ λεπτότερον, μελάντερον 15 δὲ καὶ ὡς ἀνόμοιον χαμηλὸν μέσον ἀπὸ τοῦ ῥιζώματος, ἐφ' ὃ ἀνθήλιον σφόδρα ἐρυθρὸν, πορφύρεον. φύετα ἐν παλαιοῖς καὶ τῶν ἁγίων τόποις.

Διῶμα δὲ ἔχει λυγρὸν καὶ.

οὗ τὰ φύλλα καταπληροσώματα 20 κατὰ ἑαυτὰ καὶ μετὰ ὀλφίτων, βοῦνται σμάχαι χαμσυμῶν, καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς, καὶ ταῖς τῆς ἐδρας περὶ ὥσεσι. φασὶ δὲ τὸ περιφύειν τὸ ἀνδρῶν μετ' ὑδατος πρὸς, συναγχα- 25 νοῖς βοῦνται καὶ ἐπιπλησίαις ταῖς ἐπὶ παῖδων.

Πρὶς Κακαλίας. Κεφ. ρκγ.

Κακαλία, οἱ δὲ λεοντικῶν, φύλλα καὶ φέρει λευκά, ἐν μεγέθει χαμηλὸς 3 ἔξ.

δε ἐξ αὐτῶν μέστος ὀρεδός, λευκός,
 ἔνδοτος ἔχον ῥοικὸς δρυὶ ἢ ἐλαίᾳ.
 ἐν ὄρεσι δὲ φύεται. Ταύτης ἡ ῥίζα
 ἐν οἶνῳ βρεχάμενη ὡς τραγαν-
 θα καὶ ἐκλειχάμενη ἢ διαμασσω-
 μένη καὶ δ' ἐαυτῇ, βύχας καὶ βαρύ-
 πητος ἢ ἀρπυρίας θεραπεύει. οἱ δ'
 καὶ τὴν ἐξ ἀνθήσων ἐπιφύεμενος
 κόκκοι λείπει, ἀναλκῶντες κα-
 ρωτῇ καὶ ἐπιχρίδεντες, τεταρὸν καὶ
 ἀρβυτίδων τινῶν το σπέρσσωπον

Πρὶ Βυνίου. Κεφ. ριθ'.

- Βύνιον χαμυλὸν ἀνίστοι τετράγ-
 γον, ἐνυμνὸν πάρος δακτυλιδιον,
 φύλλα δὲ ὅμοια σελίνῳ, λεπτό-
 τερα δὲ πολλὰ πρὸς τὰ ἴσ' κο-
 εῖου ἀνδρὸς ἀνίδου σπέρμα ἐν-
 ὄδες, ὑσπεύμενα μικρότερον. Εἰσι
 δὲ ἐριπτικόν, θερμαντικόν, καὶ δευ-
 τέρων ἀγωνιὸν σπληνὶ τε καὶ νε-
 φροῖς καὶ κύσει ἐπιτήθειον· χρεῖσται
 δὲ αὐτὰ ὕδατι τε καὶ ξηρῷ, καὶ
 χυλιδέντες συν τῷ ῥίζῃ καὶ
 τοῖς χαμυλοῖς καὶ τοῖς φύλλοις με-
 τὰ μελιερᾶτα.

Πρὶ Πευδοβυνίου. Κεφ. ριθ'.

- Πευδοβύνιον θαμνὸν ὅστις ἀπὸ
 θαμνῶν ἐν κρήνῃ, ἔχον φύλλα
 βυνίου ὅμοια δρυϊνῇ. ὁμοία δὲ
 καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πινόμενα κλονία
 ὅσον δ' αὐτῷ ὕδατι, σφόδρα καὶ
 τραχηλείας, καὶ πλεονεξίας πόνον
 θεραπεύειν· διαφορεῖ δὲ καὶ χυ-
 λιδας μετὰ ἄλλων καὶ οἶνου κα-
 ταπλάσσειν χυλιδας.

Πρὶ

emicat, rectus, albus, florem fe-
 rens robori aut oleæ similem:
 nascitur in montibus. Radix in
 vino madesacta, ut tragacan-
 tha, delinctu aut manducatu
 per se tussibus, scabritiis arte-
 riar, medetur. Grana quæ post
 excullum florem innascun-
 tur, trita & cum cerato
 illita, faciem erugant,
 & cutem extēdunt.

Bunion. Cap. CXXIII.

Bunion caulē ardit quadran-
 gulum, procerum, digiti crassi-
 tudine, in quo ramuli minutis
 foliis ac floribus scatent: folia
 proximè radicē, apio similia,
 longè tenuiora, coriadrinis p-
 xima: flores anethi: semen odo-
 ratum, hyosciamo minus. Uri-
 nā ciet, excalfacit, secūdas euo-
 cat: lien, vesicæ, renibus vtile:
 Tam humidus quā siccus, expressiq;
 succi caulib⁹, foliis, radicibusq;
 vñus inualuit ex aqua mulsa.

Pseudobunion. Cap. CXXV.

Pseudobunion palmi alti-
 tudine fruticat in Creta, folia
 ramulosque napi ferens, acri
 gustu. Tormina, atque stran-
 guriā, laterūque dolores,
 sanant quaterni rami eius
 poti in aqua: illiti quoque
 cum sale & vino, tepen-
 tes, strumas discutiūt.

Chamæ.

DIOSCORIDIS

Chamæcissus. Cap. CXXVI.

Chamæcissos, folio est hederæ, tenuiore, longiore, ramulis à radice quinis fenisve, dodratalibus, foliosis: flore violæ albæ simili, candidiore, ac tenuiore, gustu supra modum amaro: radice tenui, candida, inutili: nascitur in cultis. Bibunt convenientissimè ischiadici folia, tribus obolis in aquæ cyathis tribus, tricenis quadragenisve diebus, eodè pota modo, fenis aut septenis diebus, regium morbum purgant.

Chamæleuce. Cap. CXXVII.

Chamæleuce lumborû doloribus propitia est, herba virens: incurvis foliis, furculisq; flore rosaceo.

Buglossum, seu lingua bubula. Cap. CXXVIII.

Buglossum verbasco simile est, folium in terra sparsum, nigrius, asperum, bubulas imitâs linguas. Quod in vinum deiectum, animi voluptates auget.

Cynoglossum. Ca. CXXIX.

Cynoglosson folia latifolia plantaginis habet, arctiora, minora, lanuginosa: caule vacat, & humi sternitur: provenit in sabuletis. Folia cum suillo adipe veteri, medentur moribus canum, alopeciis,

Πρὶ Χαμακίσου. Κεφ. ρκς'.
Χαμακίσος φύλλα ἔχει ὁμοία
κισσοῖς, μικρότερα δὲ καὶ λεπτό-
τερα, πολλὰ, κλωνία ἀπὸ θαμ-
ναίου, ἀειπλά φύλλων ἀπὸ τῆς
γῆς ἐν ἑ', ἀνθὶ λευκοῖς ὁμοία
μικρότερα, καὶ πικρὰ πρὸς τὴν
γεῦσιν ἰσχυρῶς ῥίζα λεπτή, λευκή,
ἀρχητος· φύεται ἐν ἐρησιμοῖς
χωραῖς. Ἀρμόζει δὲ τὰ φύλλα
ἰσχυρὰ καὶ, ὅσον τεράστιος ἐν ὕ-
δατι καὶ τοῖς τοῖς πινόμενα ἐπὶ
ἡμέρας μ' ἢ ἑ'. καὶ ἵκτερον δὲ
ἀποκαθαίρει, ὁμοίως πινόμενα
πρὸς 5' ἢ 7' ἡμέρας.

Πρὶ χαμαλεῦκος.

Κεφ. ρκζ'.

Χαμελεύκη ποιεῖ πρὸς ὁσφύ-
ος ἀλγύματα ἐν ὕδατι λεῖα πι-
νόμενα.

Πρὶ Βαλλάρου.

Κεφ. ρκδ'.

Βάλλωρον ὅμοια φλόμου, φύλ-
λον δὲ ἔχει χαμαίπεδος, τε ἀγύ-
τε καὶ μελάντερον, ὁμοίον βοῶς
γλώσσῃ. ὁ πρὸς καὶ δέμας εἰς τὸν
οἶνον εὐφρόσμων δοκεῖ εἶναι.

Πρὶ Κυνοβλάτου. Κεφ. ρκθ'.

Κυνοβλάτον φύλλα ἔχει ἀρτο-
βλάτου ἴσῃ πλατυφύλλω ἐμφρεῖ, 25
σενώτερα ἢ καὶ μικρότερα, χρῶσθι,
ἀκαμυλον, ἐπὶ γῆς ἐστρωμένον· φύεται
ἐν ἀμμώδεσι τόποις. Διόσκειρον ἢ
ἔχει τὰ φύλλα λεῖα πρὸς σέασι
παλαιῶν ὕειν, κυνόδηλα καὶ ἀλ-
πείας, καὶ

&c

ἡκίας, καὶ κατακλῦματα ἰσχυ-
 ρῆ. ἢ δὲ τῆς αἰσθῆς ἢ πόνος καὶ πρὸς τοῦ
 οὐνοῦ οἴοντος ὅτι μαλακίαν.

Πρὶ φυτεύματος. Κεφ. ρλ'.

Φύτευμα φύλλα ἔχει ὁμοία
 5 στρογγύλῳ, μικρότερον δὲ καρπὸν
 πολλὸν τετραμήριον ἢ ῥίζαν μι-
 κρὰν, λεπτήν, ἐπιπέλαιον ἢ
 ἀναρρέφοντι πινεὶς ἐν δὲ τῇ περὶ
 φιλτρῶν.

Πρὶ Λεοντοπόδιου. Κεφ. ρλδ'.

10 Λεοντοπόδιον διδακτυλῶδες
 ἐστὶ βοτάνιον, ἔχον φυλλὰ ῥα σενά
 *ἰσχυρὰ, ὡς τεσσάρων δακτύλων
 ἢ καὶ πέντε τὸ μήκος, διαστέα, εἰω-
 δῆ τεταταμένα περὶ τῇ ῥίζῃ καὶ ὑπὸ
 15 λευκῇ ἐπὶ ἄκρων δὲ τῶν ἡμι-
 λῶν κεφάλια ὅσων τετραμήρια,
 ἐν οἷς αἰσθῆς μέλανα ὅτι καρπὸς
 αὐτῶν διὰ τὴν ὥρην διὰ τὴν ἀε-
 κηρυμῶν αὐτῶν γροῦν ῥίζα δ'
 20 ὑπὲρ μικρά. φασὶ δὲ καὶ ταύτην
 *ἐν γροῦν εἰς φιλτρά.

Πρὶ Ἰππογλωσσίου.

Κεφ. ρλβ'.

Ἰππογλωσσίου θαμνίσκος ὅτι
 μύρση ἀρχία καὶ λεπτή τὰ φύλλα
 ὁμοίως κόμην ἢ ἀκμῶδη ἔχει,
 25 καὶ ἐπὶ ἄκρῃ ὅσων γλωσσῶν πα-
 ρεῖ τοῖς φύλλοις δοκεῖ δὲ ἡ κόμη
 ἀεία μίμα εἶναι γρήσιμον κεφα-
 λα γῆς μύρση ἢ καὶ εἰς μαλά-
 γματα ἢ τε ῥίζα καὶ τὸ γόλιμα.

Πρὶ Αντίρρινος. Κεφ. ρλγ'.

Αντίρρινος, οἱ δὲ ἀνάρρινος,
 ἔνιοι

& ambustis. Emollit alium;
 decoctum herbæ ex vino po-
 tum.

Phyteuma. Cap. CXXX:

Phyteuma folia habet radi-
 culæ, minora: copiosum semē;
 perforatum: radicem parvā, te-
 nuem, per summa terræ niteri-
 tem: quā ad amatoria cōueni-
 re, nonnulli scriptū reliquerūt:

Leontopodiū. Cap. CXXXI:

Leontopodiū duūm digitō-
 rum herbula est, folia ferēs an-
 gusta, lōgitudine ternūm qua-
 ternūmve digitorū hirsuta, q̄
 iuxta radicē lanosiore flocco
 canescunt: capitula in summo
 caule quasi perforata: flores nī-
 gri: semē vsq; aded spissa lanu-
 gine inuolutum est, vt sape fal-
 lat: radice parua cohæret: quā
 tradunt appēsam ad amatoria
 prodesse, & tubercula discu-
 tere. Hippoglossum.

Cap. CXXXII.

Hippoglosson, frutex est fo-
 lia habens rusci tenuis figura,
 & spinosam comā, & in sum-
 mo ceu linguas ē foliis exeu-
 tes. Capitis dolorem caronā
 ex comis imposita minuit: Ma-
 lagmatis radix succūsque ad-
 miscetur.

Antirrhinū. Cap. CXXXIII.

Antirrhinō, alij anarrinō vo-
 cant,

G

DIOSCORIDIS

cant,herbam caule & foliis a-
nagallidi similem : flore albæ
violæ, purpureo, minore ta-
men, ideoque syluestris lych-
nis nominata est : semine vitu-
li narium simili. Tradunt per-
unctos ea, cum oleo lilino,
venustiores fieri: nec vl-
lo medicamento læ-
di posse, si quis ap-
pensum gestet.

Catanæce. Cap.CXXXIII.

Ex eo genere vna,folia coro-
nopi habet longa,radicē iunci
modo prætenuem:capitula se-
na,septenāve,in quib⁹ crui se-
men inest. Arescens in terram
flectitur,& se contrahit ad spe-
ciem vnguūm milui exanima-
ti.Altera mali parui magnitu-
dinē explet,radice exiguæ oli-
uæ magnitudine:foliis quoque
oliuæ colore, & figura, molli-
bus, diuifis,humi inclinatis:se-
men, vt cicer,minutum,in vir-
gulis dependet, punicei colo-
ris,multis foraminibus pertu-
sum.Vtrāque narrant in ama-
toria expeū.Theſſalica mulie-
res his vti traduntur.

Tripolion. Cap. CXXXV.

Tripolion in marinis na-
ſcitur locis, quæ allidit vnda,
recedensque dimittit, neque
in mari, neque in ſicco : folio
glaſti

ἐνιοι δὲ καὶ ταύτην λυχνίδα ἀγρίαν
ἐπὶ ἀλσέσιν, πᾶσι δὲ ἐν ἑμφερῆσι ἀνα-
γαλλίδος φύλλοις καὶ χαμυλῶν· τὰ
δὲ ἄνθη πορφύρεα, ὅμοια λευκοῖσι.
μικρότερα δὲ, διὸ καὶ ἀγρία λυ-
χνίς ἐκλήθη· καρπὸν δὲ φέρει μύ-
χου ῥίζην ὅμοιον, ῥέσιον ἰδεῖν. ἰσο-
ρεῖται δὲ τὸτο ἀντιπαρὲς εἶναι
φαρμάκοις πτερυγίου· ἐπὶ
χαλκῷ τε ποιεῖν ἀλκυονίδας σὺν
ἐλαίῳ κρινίνῃ, ἢ κυπρίνῃ.

Πρὶ Κατανάγκης. Κεφ. ρλδ'. 10

Κατανάγκη, ἡ ῥίζη πρὸς αὐτῆς
ἔχει φύλλα μακρὰ ὡς κορώνοπο-
δος, ῥίζαν λεπτήν, χοινοδὴν· κα-
θαλὰς δὲ σ', ἢ ζ'. ἐν αἷσι καρπὸς
ὁμοῖος ὁ ῥέσιον· καμπτέται δὲ ἐν-
ρανόμορος ἐπὶ πῶν γλῶν, καὶ ἐν πύ-
λιν ὄνυξιν ὁμοῖοιται γεφυρῇ. Τὸ δὲ
ἕτερον μῆκος μέγαδός ἐστι μικρῷ·
ῥίζαν δὲ μικρὰν ὅσον ἐλαίαν· τὰ
δὲ φύλλα χύματι καὶ χροῖαν ἐν-
κότυ ἐλαίᾳ, μαλακὰ δὲ ἐπὶ ῥῆς
ἐστρωμνῇ καὶ ἐπεχραμένη· καρπὸν
ἐπὶ ῥαβδόσις μικρόν, τετρεκτύρον
καὶ πολλὰ μέρη ὡς ἐρέβινθον φοι-
νικοῦ· ἀμφοτέρως δὲ ἰσορροπῇ
πρὸς εἰς φύλλα ἀρμύζην. καὶ ὡς
δὲ κέροιον αὐτῆς ταῖς δευτεράς
γυναικάς.

Πρὶ Τριπολίου. Κεφ. ρλε'. 25

Τριπόλιον φύεῖ ἐν παραθαλασ-
σίοις τόποις ὅς ἐστι κλύζει ἢ θα-
λάσῃ καὶ ὑποχωρεῖ, οὐτε δὲ ἐν
ἐνερῇ, οὐτε ἐν θαλάσῃ· φύλλα
δὲ

ἢ ἔχει ἰαύτη παρὰ πλῆσιν, παχύ
 τῶν ὕδρ τοι χαμλὸν ἀπιδάμει-
 ον ἀνωθεν ἐπερσμένον. ταυτὶς ἴσο
 ρεῖ τὸ ἀνδρὸς τοῖς ἢ ἡμέρας ἡμέ-
 ταδ' ἀλλ' ἢ τὸ χεῖμα, πρὸς ἡμέ-
 5 λευκόν, καὶ ἢ ἢ μεσημέριαν πρὸς
 φουρίζον, ὅτε ἢ φοινικῶν ῥίζα λευ-
 κή, ἐν ὁδῷ, θύσαντι καὶ εὐομῶν.
 ἢ πρὸς πινυμένον ἐν οἴνῳ < β. πλῆ-
 ῖτος, καὶ κοιτίας ὑδρὸς ἄγει καὶ ἔρα.
 τέμνει δὲ καὶ εἰς ἀλεξίφαρμακα.

10 Περὶ Ἀδιάντη. Κεφ. ελς.

Ἀδιάντων, οἱ δὲ, πολύτριχον,
 φυλλάεια ἔχει κορεάνδρῳ ὁ-
 μοία, ἐπερσμένον ἐπὶ ἄκρου τὰ
 δὲ χαμλὰ ἐφ' ὅν ἐκπέφυκε μέ-
 15 λανα, ἰσχυρὸς λεπτὰ, ἀπιδάμι-
 αῖα, σκληρὸν τὰ φύλλα ὁμοία πτε-
 ρειδῇ, μικρὰ λίαν· οὐτε δὲ χαμ-
 λὸν, οὐτε ἀνδρὸς, οὐτε καρπὸν φέ-
 ρει, ῥίζα ἄχρηστος. Διῶνται ἢ τὸ
 ἀφ' ἡμέρας ἢ πρὸς πινυμένον, βου-
 θεῖν ἀθυμαπκοῖς, δυσσυνεῖς,
 20 ἰκτερικοῖς, ἀπληκικοῖς, δυσσυνεῖς-
 σι· ἔρῃ πει δὲ καὶ λίαν τοῖς, καὶ κοι-
 λίαν ἴσησι, καὶ θηλειῶν τοῖς βου-
 θεῖ· καὶ σωμαχοῦ ρεύματα συν-
 οἴνῳ πινυμένον· ἄγει δὲ καὶ ἐμ-
 ρύματα καὶ λῶχια· ἴσησι δὲ καὶ αἰ-
 25 ματος ἀναγνώμῃ· κατὰ πλάτ-
 τεται δὲ καὶ πρὸς θηλειῶν κα-
 τὰ μὲν, καὶ ἀλωπεκίας διανοή, χοι-
 ρέδας σκορπίζει· ἀποσιμᾷ πῖ-
 τυρα καὶ ἀχρόας συνὸν κοινά·
 συνὸν λαδάνῳ δὲ καὶ μυρσινῶν,

glasti crassiore: palmeo cau-
 le, in mucrone diuiso. Eius, vt
 tradunt, flores colorem ter die
 mutant, mane candidi, meri-
 die purpurei, sero punicei cō-
 spiciuntur. Radice alba, odo-
 rata, calidi gustus. Quæ drach-
 mis duabus in vino pota, aquâ,
 vrinâque per aluum extra-
 hit. In medicamenta digeritur,
 quæ venenâ arcent.

Adiantū. Cap. CXXXVI.

Adianton, polytrichon, pusil-
 la gerit folia, similia coriandri,
 in summo incisuris diuisa, cau-
 liculi, quibus exoriuntur, nigro
 colore nitent, prætenues, pal-
 mum alti: radice superuacua:
 neque caulem, neque fructū,
 neque florem profert. Deco-
 ctum herbæ potum, prodest
 spirandi difficultati, suspirio-
 sis, lieni, & felle suffusus, & v-
 rinæ difficili. Calculos frangit,
 aluum sistit, serpentium mor-
 sibus auxilio est. Cōtra stomā-
 chi fluxiones in vino bibitur.
 Secundas ciet & menstrua, san-
 guinis reiectiones inhibet. Cō-
 tra serpentiū morsus cruda her-
 ba illinitur, alopecias defat, stru-
 mas discutit: furfures et manā-
 tia capitis vlcera, ex lixiuio e-
 mēdat: defluētes capillos con-
 tinet, cum ladano & myrtino,

G ij &

DIOSCORIDIS

& fusino aut hyssopo, vinoque. Decoctum eius cum lixiuo & vino infusum, idem præstat: coturnices & gallinaceos pugnaciores facit, in cibos eorum additum. Seritur gratia vtilitatis pecorum, circa ouilia. Vmbrosis, & palustribus, circa parietū aspergines, & fontiu specus enascitur.

Trichomanes.

Cap. CXXXVII.

Trichomanes nascitur eisdem in locis quibus adiāton: filici simile, sed exilius: foliis lenticulæ, tenuibus, in ordinem vtrinque digestis, aduersis in se, in ramulis tenuibus, acerbis, fusco colore splendentibus. Eadem que & adiāton præstare posse constat.

xanthium siue lappa.

Cap. CXxxviii.

Xanthium, alij phasganon,
alij antithesion, alij chafcanon,
alij choeradolethron, alij & a-
parinem ipsam vocant, nasci-
tur læto, & pingui solo, & la-
cubus exiccatis, caule cubi-
tali, anguloso, pingui, prode-
untibus ex eo crebris alis : fo-
lia atriplicis habet, insecta, na-
sturtium odore imitantia : fru-
ctum grandis oliuæ modo, ro-
tundum, & vt platani pilula,
spinosum,

ἡ συνώνη καὶ ἡ ὑπόπερ καὶ οἶνον ὄ-
 ρας ῥέκτας παρεκράτει. καὶ τὸ ἀ-
 φέλημα ὃ αὐτὸ σὺν κοινῇ καὶ οἶνω
 παρεκράμεον ποιῇ καὶ ἴδω ἀλεξυ-
 νας καὶ τὰ ὄστρια μαλακωτέ-
 ρως μυστήριον τῇ βοφί φυνεύει. §
 δὲ ἐπ' ἀφελεία πωροδῶτων ἐν τῇ
 μακδροῦς φύνει δὲ ἐν παλαιο-
 ις καὶ ἐλᾷδαι τοῖσι καὶ πύρις
 ἐννομοις καὶ πᾶσι τοῖς κρήαις

Πρὶ Τειχομανοῦς.

Κεφ. ρλζ'.

Τριχομαυνοί δέ, χ' ᾧ το ἀδι-
αυτον χαλῶσι, φύνε) κ' τὸν ἀν-
τὸν πῶτος, ὁμοιον πῖειδι, μι-
κρὸν λείπει· τοιοῦτον ἐξ ἐκατέρου
μέρους τὰ φύλλα ἔχον λεπτά, φα-
κοειδῆ ἐναντία ἀλλήλοις, ὅπῃ ῥαβ-
δὸν λεπτὴν χ' σιγινῶν καὶ φυ-
θῶν, κατὰ μελάνων· δοκεῖ δὲ τὸ
αὐτὸ διμάσσει τῷ περιεργαζομένῳ.

Πρὶ Ξανθίου. Κεφ. ρλγ.

Ἐάνθρωποι, οἱ δὲ φάσαντες, οἱ δὲ 20
 ἀντιπείσαντες, οἱ δὲ χάσαντες, οἱ δὲ,
 χοίρεσθαι θέσαντες, οἱ δὲ, καὶ ταῦτα
 ἀπαείναι χαλκοῦσι, φύεται ἐν ὑ-
 γείῳ τόποισι καὶ λίμναις ἀναθήκη
 κηφαίαι, κωλύοντες καὶ πηγάδας, καὶ
 πατρὶν, γυναικῶν, καὶ ἐπ' αὐτὰ μα- 25
 γάλας παλαιοῦς, ἀρφαράς δὲ τὰ
 φύλλα ἐμφορῇ ἔχει, ἐν τοῖς ἐ-
 χόνται, καὶ δόμοι δὲ πάλι ὀρεῖν
 παρὰ πλῆσιν, καρπὸν δὲ σφοδρῶς
 ὡς ἐλάττω μεγάλῃ ἀκατωδῶν
 ὧς

ὡς παλαῖον σφάειν, ἀντιλαμ-
βανόμενον τῶν ἱματίων μὲν τὴν
λαύσιν. Διὸ καὶ ὁ καρπὸς ὡς ἐν
τελείῳς ξηραίνεται, συλλεγείς
καὶ κοσμεῖται καὶ ἀποτεθείς εἰς κε-
5 ραμίσιν ἀγγεῖον ξηρῶς τεύχεος
ποιεῖν. ἐάν τις ἐπιτῇ χεῖρας λα-
βὼν βυβλίῳ πλεῖστος ἐξ αὐτοῦ, δι-
είς τε ὕδατι χλιαρῷ, καὶ περικύ-
βωτος τὴν κεφαλὴν καὶ ταπλῶ-
σιν. πινὲς δὲ καὶ μετ' οἶνου κόψαντες
10 αὐτὸ ἀποτίθεν· καὶ ταπλῶσι-
ται δὲ, καὶ ὡς οἰδήματα ὁ καρ-
πὸς ἐπιτηδεύει.

Πρὶ Αἰρίλων. Κεφ. ρλθ'.
Αἰρίλων βοτάνιον ὅσα φύλλα πυ-
ρρῶ ἔχον ὁμοία, μαλακώτερά δὲ,
15 ἐπ' ἄκρας δὲ τῆς κεφαλῆς καρπὸς
ἔχον β' ἢ γ'. ἐρυθρὸς, ἐφ' ὃν ἀτέ-
ρες οἶνον τεύχεος ἐκπιύεσσι. Ξε-
ραπτεύει ὅ ἢ πόα μὲν ἀλεύρη καὶ
παραθεῖται αἰσιν ὡπτα, καὶ σκληρίας
διαφορεῖ. ἀποτίθει δὲ ὁ χυλὸς

20 ὡς τὰ αὐτὰ μίγεις ἀλεύρη καὶ
ξηραίνεις. Πρὶ Βρώμων. Κεφ. ρμ'.
Βρώμων πόα ὅσην αἰρίλων ἐμ-
φεῖς. Διὸ αὐτὴν ἔχουσα ἐπιξηραν-
τικὴν, ἀφελεῖται ἐν σκωτῇ τῇ ῥί-
ζας μὲν ὕδατος, ὡς ἀποτετα-
25 θῆναι τὸ ἀπόζημα, διυλίζων αὐτὸ
ἐπίμισθε μέλι ποσῶτον, καὶ ῥί-
ζας αὖ καὶ πάρος ὑγρῶ μέλιτος.
καὶ ποιεῖ ἐπὶ τῷ ἐξανικῶν, εἰ βρέχων
ἐδόνην ὡς σίδηρος τῷ μινκῶν, καὶ
καὶ ἐαυτὸ μὲν τοῖς ποιεῖ οὐ πῶς·
ἐγὼ

spinosum, qui contactu vesti-
bus adhærescit. Is antè colle-
ctus quàm perfectè siccescat,
tunditur, & fictili vase recon-
ditur. Flauos autem facit ca-
pillis, si acetabili instar tepi-
da aqua madescat, mox caput,
nitro antè perfrictum illi-
natur. Alij in vino tun-
dunt, & ita asseruant.

Semen aptissimè
tumoribus im-
ponitur.

Ægilops siue festuca.

Cap. CXXXIX.

Ægilops herbula folia tritici
habens, sed molliora, in sum-
mo capite semina bina terná-
ve rubra, quibus aristæ quasi
capillacæ exeunt. Illita cū fa-
rina herba ægilopiis medetur,
durities discutit. Succus farinæ
admixtus, siccatur, & eorundè
gratia reponitur.

Bromus. Cap. CXL.

Bromus herba ægilopi simi-
lis, exiccatoriam vim habens,
decoquitur cum sua radice in
aqua ad tertias, & iuri colato
par modus mellis adiicitur: rur-
sus incoquitur, dū liquidi mel-
lis crassitudo fiat. Linteum
eo humore imbutum, & nari-
bus inditum, contra graueo-
lentiam vlcærum efficax est.

G iij Aliqui

DIOSCORIDIS

Aliqui tritam aloën addunt, & eo modo vtuntur. Cum ficcis rosis cocta in vino, grauem oris halitum emendat.

Glaux. Cap. CXLI.

Glaux cytiso aut lenticulæ foliis similis, quæ supernè virent, auerlaq; candidiora spectatur: ramuli à terra exiliunt quini fenive, tenues ab radice, dodrātem alti: flores violæ albæ, purpurei exeunt, minores tamen: nascitur iuxta mare. Coquitur cum hordeacea farina, sale, & oleo in forbitione, ad reuocandam extincti lactis vbertatē.

Polygala. Cap. CXLII.

Polygala palmi altitudinem petit, foliis lenticulæ, gustu adstricto. Quæ pota, lactis abundantinam facit.

Osyris. Cap. CXLIII.

Osyris, frutex est niger: ramulos ferens tenues, lentos, fractuq; contumaces: & in his folia, quaterna, quina, fenave, ceu lini, nigra in initio, dein colore mutato rubescētia. Decoctum eius potum, iuuat arquatos.

Aspera sinilax. Ca. CXLIIII.

Smilax aspera folia habet periclymeni, farmēta tenuia, multa rubi modo aut paliuri aculeata: arbores scādit ab imo ad sūma perreptās, se cōuoluēs eis.

Fert

ἐνιοι δὲ ἀλόων λήωτες παρὰ μίσθου, καὶ ἔτω χυλόν. πικρὴ δὲ καὶ ῥόδων ξηρῶν ἀφελήσεις συνὸν πρὸς τὰς τῶ σόματος δυσδιάσ. Πρὶ Γλαυκός. Κεφ. ρμδ.

Γλαυξ κατὰ τὴν φύλιν λαοῖσιν, ὡς τὰ χυλὸν λευκόν τε, ἀνῶθεν δὲ χλωρόν· κλωνία δὲ ἀπὸ τῆς ἀνῆσι πέντε ἢ ἑ. λεπτά, σπιδαιμαία ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀνθὶ λευκοῖας ὁμοιομακρότερον δὲ πορφύρεα φύεται παρὰ θάλασσαν. αὐτὴ ἐφορᾷ μετὰ ἀλεύρου κριθίνου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλάου, καὶ ῥοφιδεύεται, γάλα σθεγνύμενον ἀνακαλεῖται.

Πρὶ πολυγάλη. Κεφ. ρμδ.

Πολύγαλον θαμνίον ὅτε σπιδαιμαῖον, ἔχον φύλλα φακοῖδῃ, γλεύσει ὑπόστυφνον· ποτὴν δὲ καὶ τῶτο, γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν.

Πρὶ Οσύριδος. Κεφ. ρμγ.

Οσύρις φρυγανίον μέλαν, λεπτόν· ἐσθλόν, δύσθραυστον, καὶ πρὸς τοὺς φυλλάρια γ' ἔστι δὲ καὶ δ' ἢ ε'· αὐτὴ ὡς τὸ λίνον μέλανα καὶ παρὰ τὸ μεταβαλλόμενον δὲ ὑπὲρ τὸ γίνονται. ταύτης τὸ ἀφελήμα πινόμενον ἰκτέρω βοηθεῖ.

Πρὶ σμίλακος βραχέας. Κε. ρμδ'.

Σμίλαξ τραχέα, τὰ μὲν φύλλα ἔχει ἀπικλυμμένα ὁμοιομακρότατα πολλὰ, λεπτά, ἀκαυτώδη ὡς παλίνος ἢ βότος· ἐλίστε τὰς πρὸς τὰ ἐνδῶτα ὡς ἄνω καὶ χυλὸν γεμυμένη.

νεμοῦν καὶ καρπὸν δὲ φέρει βοῦν-
 δη ὡς ἐπιφυλλίδα πεπωπυμέντη
 δ' ἐρυθρὸν, ὑποδάκνοντα ἡρέμα
 ἐν τῇ γούσπερ ἵζαν σκληρὰν, πα-
 χύαν φύει ἐν τοῖς ἐλάδοις καὶ
 5 βράχεσι. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ ὁ
 καρπὸς θυμιασίων ὅσιν ἀντίδο-
 τος, περὶ πτόμας, καὶ ἐπιπτόμα-
 να. παρὰ δὲ δοταὶ ὅτι ἐὰν τις ἀρ-
 πύρην παιδίῳ τείλας πὶ τέτων
 10 δώσῃ. Ἐπ' οὐδὲν δὲ δηλητηρί-
 ον φαρμάκον βλαβήσεται. τέμνεται
 δὲ καὶ εἰς ἀλεξίφαρμακα.

Πρὶ Σμίλακος λείας.

Κεφ. ρμ.

Σμίλαξ λεῖα, ὁμοία κισθῷ τὰ
 φύλλα ἔχει, μαλακώτερα δὲ καὶ
 15 ἡρότερα καὶ λεπτότερα. τὰ δ' ἐκ
 ματὰ ὡσπερ ἡ περὶ αὐτῆς ἀκα-
 θας ἐκέρχονται ἐλίσσεται δὲ περὶ
 τὰ δένδρα. ὡς ἡ περὶ τῶν καρ-
 πῶν δὲ ἔχει ὡσπερ τῆς μου μέλα-
 να, μικρόν· αἰεὶ δὲ ἐπαίῳ ἐκέρχεται
 20 ἄνθη λευκά, πολλὰ, καὶ πᾶσαν τὴν
 σμίλακα καὶ περιφέρει, καὶ σκη-
 ναὶ δὲ αὐτῆς γίνονται τὰ τῆς
 φυλορροῖας δὲ τῷ φθινοπύρῳ.
 Τάτης ὁ καρπὸς μετὰ δorycnίου
 πτόμας, πτωσίου ὀκλή, ἐκέρχεται
 25 ἐν ὑπνίᾳ πολλὰ, καὶ τὰς χά-
 ρας ὅσων ἰσορεῖται.

Πρὶ Μυρσίνης ἀλείας.

Κεφ. ρμς.

*Μυρσίνη ἀλεία, τὸ μὲν φύλλον
 μυρσίνη ἔχει ὁμοίον, πλατύτε-
 ρον

Fert racemos exiles, qui ma-
 turi rubescunt, gustumque le-
 niter mordent. Nascitur in pa-
 lustribus & asperis: radice du-
 ra, crassaque. Folia & acini, &
 ante & post epoti, venenorum
 antidota sunt. Tradūt, si infan-
 tibus nuper in lucē editis, quid
 ex his trium propinetur, nulla
 postmodum venena nocitura.
 Inciditur etiam ad alexiphar-
 maca, id est, ad ea medicamēta
 quibus venena arcentur.

Lævis smilax.

Cap. CXLV.

Lævis smilacis folia hederæ
 similitudinem habent, mollio-
 ra, læuiora, tenuiora: huius sar-
 menta nullis horrent spinis: cō-
 uoluitur arborib⁹ vt prior: fru-
 ctu parit lupini modo nigrū,
 exiguum: flores circumquaque
 exiliunt candidi, copiosi, orbic-
 ulati. Hac smilace, quadam to-
 piariorum arte, tentoria con-
 tra æstus molestiam factitan-
 tur: folia per autumnum deci-
 dua. Semine cū dorycnio po-
 to, ternis singulorū obolis, va-
 ria & tumultuosa in somnis
 obseruari traduntur.

Rufcus.

Cap. CXLVI.

Syluestris myrtus, aliquibus
 oxymyr sine, aut myrtacētha.

G iij Latinis

DIOSCORIDIS

Latinis ruscum appellatur: fo-
lium fert myrti, latius, in formā
lanceæ mucronatū: bacca per
maturitatē rubescūt, rotundæ,
à medio folio depēdentes, of-
feo intus nucleo: cubitales ra-
muli ab radice exeunt, vitilium
modo lenti, fractu cōtumaces,
foliofi: radice graminis simili,
acerba, & subamara. Folia &
bacca in vino potæ vrinā ciēt,
menes pellunt, vesicæ calculos
frangunt, stillicidio vrinæ mo-
dentur, dolores capitis sanant,
& regium morbū. In asperis &
præcipitibus locis enascit. De-
coctum radice in vino potū,
eisdem præbet effectus. Cau-
liculi recētes, asparagorū vice,
in cibo fumūtur. Amari autem
sunt, sed vrinam mouent.

Laurus Alexandrina.

Cap. CXLVII.

Laurus Alexandrina, folio
est rusci maiore, molliore, &
candidiore: femine inter folia
rubro, ciceris magnitudine: ra-
mos spargit in terra dodrāta-
les, interdum longiores: radice
sylvestri myrto simili, maiore,
molliore, odorata: inuenitur in
montosis. Difficiles partus ac-
celerat, radice pota sex drach-
marum pōdere in vino dulci:

&

εσν δὲ λογχοειδὲς, ὅξυ ἐσὶ ἀκρι-
τὸν δὲ καρπὸν στρογγύλον, ἐν μέ-
σῳ δὲ τῷ πετάλῳ περὶ φερῶν, ἐρυ-
θρὸν ἐν τῷ πεπαιγμένῳ, ἐχρυστα
τὸ ἐν τοῖς ὁσώδεσ· κλωνία λυγρὰ
δὴ πολλά ἐκ τῆ ρίζης αὐτῆς δύσ-
πραυτα. ὅσον πῆχους, φύλλων μα-
κρά· ρίζαν παραπλησίαν ἀγροά-
σει, γυνομήνῳ σφυγμῷ, ὑπὸ πι-
κρον. Διώαμιν δὲ ἔχει τὰ φύλ-
λα καὶ ὁ καρπὸς ἐν οἶνῳ πνέοντα, καὶ
οὐχ ἐκινεῖν, κατὰ μιλύα ἀγειν, καὶ
λίθους τὰς ἐν κύστει θρύπτεσθαι.
Ἐρεχτύει δὲ καὶ ἰκτερον καὶ σφα-
γούειαν, καὶ καρφαλαγίαν· φύεται
ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδε-
σι. καὶ τὸ ἀφέλημα δὲ τῆς ρίζης
συνὸν οἶνον πετρῶν, τὰ αὐτὰ ποιεῖ. 15
καὶ ἀντὶ ἅσπας ἐργῶν δὲ οἱ χαυλοὶ
νεόθαλκεις λαχανευόμενοι ἐδίονθαι.
εἰσὶ δὲ ἑμικροὶ καὶ διεκρητικοί.

Πρὶ Δάφνης. Κεφ. ρμζ'.

Δάφνη ἀλεξάνδρεια, οἱ δὲ ἰδαία,
οἱ δὲ δανάοι, οἱ ὑπόγλωττον, οἱ 20
δὲ ζάλας, οἱ δὲ σφάνη, φύλλα ὀ-
ξυμυρσίνη ὁμοία ἔχει, μείζονα δὲ
καὶ μυλακώτερα, καὶ λευκότερα.
καρπὸν δὲ ἐν μέσσοις ἐρυθρὸν ἔρε-
βίνθαι τὸ μέγεθος κλώνας ἐπὶ τῆς
σπιδαιμαίους καὶ μείζονας· ρί- 25
ζαν παραπλησίαν τῇ ὀξυμυρσίνη,
μείζονα δὲ καὶ ἐνὸδον καὶ μαλακω-
τέραν· φύει δὲ ἐν τόποις ὄρεσι.
Διώαμιν δὲ ἔχει καὶ ρίζα πνέοντα
< 5· ἀλκῆθος μετ' οἶνον γλυκύος,
βουθεῖν

βουθεῖν ταῖς δυσκούσαις καὶ τρα-
γουειῶσιν. ἄρει δὲ καὶ αἷμα.

Πρὶ Δαφνοειδούς. Κεφ. ρμγ.

Δαφνοειδές, οἱ δὲ εὐπέταλον,
οἱ δὲ χαμαδάφνη, οἱ δὲ πέπλι-
ον χαλοῦσι, θαμνίσκος ἔστι περὶ
αἶος, κλάδες πολλοὺς ἔχον ἱμαν-
τώδεις πρὸς τὸ ἀνωθεν ἡμισυ, φυλ-
λοφόροις· φύλλοις δὲ πρὸς τὰς ῥα-
βδους γλίσχρος ἰσχυρὸς· φύλλα δά-
φνη εἰκοῦτα, μαλακώτερα δὲ καὶ
10 ἰσχυρότερα καὶ οὐκ εὐκλαστα, δά-
κνοντα καὶ πυρεσῶντα τὸ σῶμα
καὶ φάρυγγα· αἰσθη λευκὰ καρπὸν
μέλανα, ὅταν πεπωκῇ· ῥίζα ἄ-
ρξῃστος· φύεται ἐν ὄρεσι τοῖς
ἄρει δὲ καὶ τὸ φύλλον αὐτῷ ξηρὸν
15 ἢ νεαρόν ποδὲν καὶ κοιλίαν φλεγ-
ματώδη, κινεῖ καὶ ἐμέτους καὶ ἔμ-
βρυα· καὶ διαμασθῆναι ἀποφλεγ-
ματίζει· ἔστι δὲ καὶ πικρὸν καὶ
δαίρει δὲ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῷ ὅσον
κόκκοι ἐν πινύδροι.

20 Πρὶ Χαμαδάφνης. Κεφ. ρμβ.

Χαμαδάφνη, οἱ δὲ καὶ ταύτῃ
αἰετῶν δρεαν ἐκλάσων, ῥαβδους
ἀνίστοι περὶ αἶος, ὁρδῶς, λεπτὰ καὶ
λεία· καὶ ταύτης δὲ τὰ φύλλα ὁ-
μοία δάφνη, λειότερα δὲ πολλὰ
καὶ χλωρότερα· καρπὸν δὲ πρὸς φε-
25 ρρὸν, ἐρυθρόν, τοῖς φύλλοις ὅμοιον
κόκκοι. Ταύτης τὰ φύλλα λεία κα-
ταπλαθέντα, καφθαλμῶν καὶ ὁ-
μάχου ἐκκαύσιν ἀρήγει· ποδὲν
τα δὲ μετ' οἶνου σφόδρα παύει·
ὁ δὲ

& stillicidio urinæ auxiliatur,
sed sanguinem extrahit.

Daphnoides.

Cap. CXLVIII.

Daphnoides cubiti altitudi-
ne fruticat, ramis flexilibus ob-
sequiosisque, multis, inde sur-
sum versus foliosis: cortex su-
pra modum viscosus ramos ve-
stit: folia lauri, graciliora, &
molliora, fractu contumacia,
quorum gustatu os & fauces
incenduntur: flores candidi:
bacca, cum ematuruit, nigra:
radix inutilis: nascitur in mon-
tosis. Pituitas extrahit foliū re-
cens vel aridum in potu, men-
ses ciet & vomitus: caput ina-
nit commanducatum, ster-
nutamenta mouet. Baccæ
quindecim potæ al-
uum resoluunt.

Chamædaphne.

Cap. CXLIX.

Chamædaphne virgas emit-
tit cubitales, singulari ramulo
constantes, rectas, tenues, læves:
folia lauri similitudine, lævio-
ra multo, ac viridiora: semen
rotundum, rubens, annexum
foliis. Illinuntur capitis dolo-
ribus trita folia, & stomachi
ardores mulcent: ad sedan-
da tormina cum vino bibuntur.
Potus

DIOSCORIDIS

Potus cum vino succus, men-
ses & vrinam ciet: idem facit
pesslo appositus.

Veratrum album.

Cap. C L.

Helleborum album, Latini
veratrum album vocât, fert fo-
lia plantaginis aut betæ sylue-
stris similia, sed breuiora, & ni-
griora, rubescencia: caulem ca-
uum, quadrantalem, tunicis cō-
uolutum quas abdicat cum a-
rescere incipit: radicib⁹ niūtur
multis, tenuibus, ab oblōgo &
exiguo capite ceparum modo
exeuntibus nascitur in monti-
bus & asperis. Radices melsi-
bus colligendę. Optimū habe-
tur candidum, friabile, carno-
sum, modicē extentum, nec ta-
men iunci modo mucronatū,
quod frangēdo puluerē emit-
tit, & tenuē habet medullā, gu-
stu non admodū feruens, neq;
faliuā subinde ciens (huiusce-
modi autē strangulat.) Prima-
tum Cyrenaicum tenet. Gala-
ticum autē & Cappadocicum,
candidiora, & puluere quodā
obstita, celerius strāgulatus mo-
uent. Vomitione autem vari-
os extrahit humores. Collyriis
admiscetur, quæ caliginem o-
culorum discutiunt. Partus im-
positum necant, menses pellit,
ster-

ὁ δὲ χυλὸς συνὸ οἶνον πεπιζυμένον
καταμύνηται καὶ οὖρα ἀγείρει καὶ ἐν
πρωτῷ περὶ δεξιῶν τὸ αὐτὸ ποιεῖ.

Περὶ Ελλεβορίου λευκοῦ.

Κεφ. ρνʳ.

Ελλεβοριος λευκὸς φύλλα ἔχει
ὅμοια τοῖς τοῦ ἀνιολώου, ἢ
σπύτλου ἀγρίου, βραχύτεσσα δὲ
καὶ μελαίντεσσα καὶ ἐνυδρὰ πλὴν
χρόαν· χαμηλὸν δὲ παλαιωσάμενον,
καὶ ἴλον, ἀειφλοῖζόν μιν ὅτε ἀρξέ-
ται ξηραίνεσθαι· ῥίζαι δ' ὕψισι 10
πολλὰ, λεπτὰ, ἀπὸ κεφαλίου
μικροῦ καὶ ὀπμήκοις, ὡς παρὰ
κρομμύου συμπεφυκίαι· φύεται
ἐν ὄρεσιν τοῖς χυτέαρχοις. Σουλ-
λέγειν δὲ δεῖ τὰς ῥίζας παρὰ τὸν
πυραμντόν. ἄριστος δὲ ὅστις ἀν- 15
τοῦ, ὁ μετέωρος τεταμένον καὶ λευ-
κὸς, καὶ * εὐδραστεὶ καὶ σαρκό-
δης, οὐκ ἀποξίς δὲ καὶ χοινώδης,
ἢ γροῦν ἀφιεῖς ἐν τῷ θραύεσθαι,
ἔχων δὲ καὶ πλὴν ἐν τριάντῳ λε-
πλῶ, ἐν πυρὶ πλὴν γένῃ οὐ 20
λίαν, οὐδὲ ἀδράως, σίελον ὀπ-
σώμενος, πνιγώδης γὰρ ὁ τοιοῦ-
τος· περὶ τούτου δὲ ὁ * κυρλωαῖκος·
ὁ δὲ γαλαπικός καὶ χαλκοπαδοκί-
κος, * λευκότερος καὶ χροώδης καὶ
πνιγώδης εἶναι. Καθαίρει δὲ δι' 25
ἐμέτων ἄγων πικρία· μίγνυται
δὲ καὶ κολληεῖς τοῖς δυναμεί-
νοις τὰ ὀπκοῖον ταῖς κοραῖς
ἀποκαθαίρειν· καὶ ἔμμενα ἄγει,
καὶ ἔμμενα κατείνει περὶ δέ μιν.
πᾶσι